

Man en vrouw

Een weduwe en een weduwnaar, beiden met kinderen, stapten opnieuw in het huwelijksbootje. Samen kregen zij weer kinderen. Zo harmonieus als de ouders leefden, zo slecht konden de kinderen met elkaar opschieten. Op een gegeven moment was er weer eens knallende ruzie in huis en mopperde de man tegen zijn eega: *“Mien jóng en dien jóng hebbe ruzie met oos jóng....!”*

Gemiddeld worden er in Nederland ongeveer 4 % meer jongens dan meisjes geboren. Een gezin met alleen jongens of alleen meisjes komt ook regelmatig voor. Maar lang geleden gebeurde er in Nederweert iets zeer opmerkelijks. In zijn doopboek tekende de pastoor aan dat van 21 februari tot 25 maart 1740 elke opeenvolgend gedoopte Nederweertenaar van het vrouwelijke geslacht was. Pas op 26 maart werd de reeks van maar liefst 15 meisjes doorbroken door de doop van Wilhelmus Bloemers. De statistische kans dat zo iets gebeurt bedraagt ongeveer 1 op 40.000. In die tijd vonden er in Nederweert om en nabij de 130 dopen per jaar plaats. Daaruit kan geconcludeerd worden dat dit fenomeen gemiddeld maar eens in de 300 jaar optrad.

Pastors hadden trouwens weinig aandacht voor statistieken maar des te meer voor de omvang van de gezinnen. Als een echtpaar wat lang kinderloos bleef, kwam pastoor op visite. *“Ich zeen nog niks aan Lieske”*, was dan de hint die aan de man des huizes werd gegeven. De Kerk van Rome zag graag grote gezinnen. De kindersterfte was immers hoog en voor een verzorgde oude dag was het belangrijk dat er voldoende nageslacht kwam. Ook voor de kerkbijdrage was een volkrijke parochie natuurlijk een zegen. Ofschoon de geestelijkheid geacht werd deze sport zelf niet te beoefenen, bemoeide zij zich dus wel met de spelregels van het huwelijksleven. Toen het echtpaar Piet Vossen (*“Joeëste Piet”*) en Cato Knapen uit Boeket in 1949 hun gouden bruiloft vierde, hadden zij 16 kinderen op de

Zjang en Mieke van Hulsen-Hekers (*“Hoebe Zjang”*) met hun elf dochters (1952). Desgevraagd vertelde Zjang hoe hij zich staande hield als enige man tussen twaalf vrouwen: *“Pasj op dekke neet beej gaeftj, want dan zeedjae verlore”*. Foto archief SGN.

wereld gezet en waren er 106 kleinkinderen. Dat was de aanleiding voor een heuse pauselijke onderscheiding.

Er zat ook een andere kant aan ongebreidelde gezinsuitbreiding. Vrouwen die jaar in jaar uit zwanger waren, pleegden roofoverval op hun lichaam. Toen in een Nederweertse gezin het 15^e kind was geboren, greep dokter Van de Wouw senior in. Hij stelde vast dat de vrouw om medische redenen toch echt ontraden moest worden om nóg een keer zwanger te raken. Tegen de man des huizes zei hij dat hij de vrouw had geadviseerd om het echtelijk bed te verruilen voor een slaapplek op zolder, want dan zouden er geen kinderen meer kunnen komen. *“Mein-djae det werkeluk waor?”*, vroeg de man aan de dokter. En daarna, diep onder de indruk van de deskundigheid van de huisarts op het gebied van geboortebepaling: *“Dokter, as det écht helptj, dan gaon ich auch bove slaope!”*

Alfons Bruekers